

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1CdoPr/2/2026
Identifikačné číslo spisu:	1321201733
Dátum vydania rozhodnutia:	22.07.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Erika Šobichová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:1321201733.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne: A. C. O., narodená XX. O. XXXX, trvale bytom I., D. X, korešpondenčná adresa: J. XXX, XXX XX O., zastúpenej advokátkou JUDr. Kristínou Gerovou, so sídlom v Topoľčanoch, Škultétyho 1597/7 proti žalovaným: 1/ Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Špitálska 4, 6, 8, IČO: 00 681 156, 2/ O.. A. G., narodený XX. O. XXXX, trvale bytom U. Z. B., Ž. XX a 3/ A. D. G.Á., narodená XX. A. XXXX, trvale bytom J., Y.G. XX, o neplatnosť skončenia štátnozamestnaneckého pomeru a porušenie zásady rovnakého zaobchádzania, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B3-19Cpr/6/2021, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 27. mája 2025 sp. zn. 8CoPr/2/2025, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 27. mája 2025 sp. zn. 8CoPr/2/2025 z r u š u j e a v e c m u vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia, že skončenie štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou danou žalobkyni je neplatné, a určenia, že súd zistil diskriminačné prvky v správaní a konaní žalovaných 2/ a 3/, ktoré viedli k výpovedi, čím sa stáva dôvod výpovede neplatný a že žalovaní 2/ a 3/ porušili zásadu rovnakého zaobchádzania, čím zasiahli do práva žalobkyne na zákonné zabezpečenie ochrany pred svojvoľným prepúšťaním zo zamestnania a diskriminácii v zamestnaní a porušili princíp transparentného a rovnakého odmeňovania ustanoveného v zákone o štátnej službe. Žalovaným náhradu trov konania nepriznal.

2. Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdil. Žalovaným 1/, 2/ a 3/ náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

2.1. V prvom rade považoval odvolací súd za potrebné poukázať na to, že sa riadne zaoberal návrhom žalobkyne, ktorá v odvolacom konaní navrhla, aby podľa § 79 C.s.p. vstúpil do tohto konania ďalší subjekt na jej strane ako žalobkyne, konkrétne prokurátor príslušnej Okresnej prokuratúry v Bratislave, avšak dospel k záveru, že na účasť prokurátora v predmetnom konaní nie sú splnené zákonom stanovené podmienky. Ustanovenie § 79 C.s.p., ktorého aplikácie sa žalobkyňa domáha, síce upravuje

možnosť vstupu ďalšieho subjektu do konania, avšak je nepochybné, že iba v situácii, ak má ísť o vstup novej strany sporu (na strane žalobcu alebo žalovaného). Prokurátor však ako strana sporu (pokiaľ sám nepodá žalobu alebo žaloba nie je podaná priamo proti nemu) v civilnom konaní nevystupuje, a preto jeho účasť v civilnom sporovom konaní prichádza do úvahy iba ak v ňom vystupuje ako tzv. iný subjekt konania v zmysle ust. § 93 C.s.p. Podľa druhého odseku citovaného ustanovenia do prebiehajúceho konania môže prokurátor vstúpiť iba v sporoch, v ktorých ako jedna zo strán vystupuje štát, právnická osoba zriadená štátom, štátny podnik, právnická osoba s majetkovou účasťou štátu, obec alebo vyšší územný celok alebo v sporoch o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Dôležité je však v tejto súvislosti upozorniť na účel a zmysel inštitútu účasti prokurátora v civilnom sporovom konaní, ktorým je aj so zreteľom na taxatívne vymedzený okruh konaní, v ktorých je jeho účasť možná, nepochybne výlučne ochrana záujmov štátu v súvislosti s nakladaním s majetkom štátu alebo prostriedkami napojenými na štátny rozpočet. Žalobkyňa však navrhla vstup prokurátora do konania výhradne na ochranu jej vlastných súkromných záujmov, pretože má pocit, že konajúci sudca prvoinštančného súdu, ktorý o jej žalobe rozhodoval, rezignoval na povinnosť viesť spravodlivý proces na nestrannom súde, jeho manželka bola sudkyňou na odvolacom súde a hoci nevie, či je ňou aj naďalej, obáva sa o snahu ovplyvňovať ďalší proces zo strany konajúceho sudcu, obáva sa aj ovplyvňovania zo strany žalovaného 1/, keďže sudca sa javil na pojednávaniach tak, že mu nadržiaval, pričom má obavy, či dôkazy, ktoré k žalobe predložila, budú predložené na odvolací súd v plnom rozsahu, keďže sudca sa vyjadroval na pojednávaniach k rozsahu dôkazov tak, že ich je veľa a v neposlednom rade aj z dôvodu, že na OR PZ v Bratislave IV podala dve trestné oznámenia pre spáchanie trestného činu krivej výpovede svedkami vypočutými súdom prvej inštalácie, na ktorých výpovedi súd založil napadnuté rozhodnutie. Z uvedených dôvodov, keďže žalobkyňa navrhuje vstup prokurátora do konania výlučne z jej vlastných súkromných dôvodov a na ochranu jej súkromných záujmov, teda v zjavnom rozpore s účelom, zmyslom a podstatou účasti prokurátora ako osobitného subjektu konania v zmysle § 93 C.s.p., tomuto jej návrhu nebolo možné vyhovieť. Odvolací súd pritom o tejto skutočnosti v súlade s citovaným ustanovením formálne nerozhodoval, pretože vydanie takéhoto rozhodnutia nie je potrebné a nemalo by ani oporu v právnej úprave Civilného sporového poriadku (porov. napr. Števček M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok, Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, str. 325 a nasl.); a teda v odvolacom konaní pokračoval a o podanom odvolaní rozhodol bez účasti prokurátora v konaní. Pre úplnosť odvolací súd poznamenáva, že tvrdenia žalobkyne, v rámci ktorých akoby nepriamo naznačuje potenciálnu zaujatosť konajúceho sudcu prvoinštančného súdu, nakoľko rezignoval na povinnosť viesť spravodlivý proces, jeho manželka bola sudkyňou na Krajskom súde v Bratislave z čoho pramení obava žalobkyne zo snahy ovplyvňovať ďalší proces zo strany konajúceho sudcu, ktorý nadržiaval žalovanému 1/, neobsahujú žiadnu skutočnosť, ktorá by mohla zakladať či len najmenšiu pochybnosť o nezaujatosti konajúceho zákonného sudcu v tomto spore.

2.2. Žalobkyňa sa v preskúmvanej veci proti žalovaným domáha určenia, že skončenie štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou danou žalobkyňou je neplatné, že súd zistil diskriminačné prvky v správaní a konaní žalovaných 2/ a 3/, ktoré viedli k výpovedi, čím sa stáva dôvod výpovede neplatný a že žalovaní 2/ a 3/ porušili zásadu rovnakého zaobchádzania, čím zasiahli do práva žalobkyne na zákonné zabezpečenie ochrany pred svojvoľným prepúšťaním zo zamestnania a diskriminácii v zamestnaní a porušili princíp transparentného a rovnakého odmeňovania ustanoveného v zákone o štátnej službe.

2.3. Súd prvej inštalácie sa správne v prvom rade zaoberal otázkou existencie pasívnej vecnej legitímácie žalovaných 2/ a 3/ vo vzťahu k petitu žaloby, teda k tomu, čoho sa žalobkyňa v tomto spore domáha. Vychádzajúc z nespornej skutočnosti, že žalovaní 2/ a 3/ sú štátni zamestnanci, ktorí boli služobne nadriadení žalobkyňu, teda nekonali za seba, avšak iba za služobný úrad žalobkyne v rámci plnenia pracovných povinností vyplývajúcich z ich štátnozamestnaneckého pomeru, dospel prvoinštančný súd k správne záveru, že žaloba nie je opodstatnená ani voči jednému z nich, pretože zodpovednosť za rešpektovanie zákazu nerovnakého zaobchádzania so štátnymi zamestnancami a za odmeňovanie každého štátneho zamestnanca pri výkone štátnej služby nesie služobný úrad, nie nadriadení zamestnanci, a teda žalovaní 2/ a 3/ neboli nositeľmi žiadnej vlastnej hmotnoprávnej povinnosti vo vzťahu k žalobkyňu, čo aj v zmysle uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 18. 01. 2012, sp. zn. 6Cdo/214/2011 vedie nevyhnutne k zamietnutiu žaloby z dôvodu nedostatku pasívnej vecnej legitímácie

žalovaného. Odvolací súd sa preto, pokiaľ ide o žalovaných 2/ a 3/, v celom rozsahu stotožnil so záverom, že žalobu podanú proti nim je nevyhnutné bez ďalšieho zamietnuť.

2.4. Nedôvodne žalobkyňa v odvolaní v tejto súvislosti vytýka súdu prvej inštancie nesprávny postup, keď žalovaných 2/ a 3/ nepovažoval za vecne pasívne legitimovaných, pričom na tomto postoji súdu už v priebehu konania je podľa nej viditeľné, že od začiatku mal úmysel sa téme vyhnúť, hoci dôkazmi priloženými k žalobe preukázala, že dochádzalo zo strany žalovaných 2/ a 3/ k šikane, až k porušovaniu zásady rovnakého zaobchádzania voči jej osobe. Súd prvej inštancie totiž tým, že v súlade s ust. § 181 ods. 2, veta druhá C.s.p. uviedol svoje predbežné právne posúdenie vo vzťahu k žalovaným 2/ a 3/, a teda ďalší postup súdu i jeho rozhodnutie pokiaľ ide o týchto žalovaných bolo pre žalobkyňu predvídateľné, práve naopak, iba zabezpečil rešpektovanie práva na spravodlivý proces všetkých strán sporu, teda aj žalobkyne. Uvedené tak nemôže predstavovať pochybenie prvoinštančného súdu len preto, že takýto postup je v rozpore so subjektívnymi predstavami a pocitmi žalobkyne.

2.5. Pokiaľ ide o žalovaného 1/, je nesporné, že práve ten v predmetnom konaní disponuje vecnou legitimáciou a preto sa súd prvej inštancie správne zaoberal vecnou dôvodnosťou podanou proti nemu, a to ako v časti o porušenie zásady rovnakého zaobchádzania, tak aj v časti o určenie neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne.

2.6. Pre účely posúdenia dôvodnosti žaloby podanej proti žalovanému 1/ súd prvej inštancie vykonal všetky prípustné predložené a označené dôkazy ohľadne skutočností významných pre rozhodnutie v spore, pričom skutkový stav veci náležite ustálil v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie v spore o celej podanej žalobe.

2.7. Vo vzťahu k žalobe o porušenie zásady rovnakého zaobchádzania súd prvej inštancie ustálil pre účely rozhodnutia dostatočne a správne skutkový stav veci v prvom rade so zameraním na zistenie skutočností, vo vzťahu ku ktorým povinnosť tvrdenia a dôkazné bremeno zaťažovalo žalobkyňu. V tomto smere celkom správne v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou vychádzal z toho, že v zmysle § 11 ods. 2 Antidiskriminačného zákona dôkazné bremeno neťaží len a výlučne žalovanú stranu, ale ťaží aj žalobcu, ktorý musí prioritne splniť povinnosť tvrdenia a uniesť dôkazné bremeno ohľadne skutočností, z ktorých možno odvodiť, že došlo k priamej alebo nepriamej diskriminácii, resp. zásady rovnakého zaobchádzania, pričom súčasne musí tvrdiť, že pohnútkou diskriminačného konania je jeho rasa, či etnická príslušnosť (pozn. resp. iný chránený dôvod) a až následne sa presúva dôkazné bremeno na žalovanú stranu, ktorá má právo preukazovať svoje tvrdenia, že neporušila zásadu rovnakého zaobchádzania. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so záverom, že žalobkyňa nepredložila súdu dôkazy, z ktorých by bolo možné dôvodne usudzovať, že zo strany žalovaného 1/ došlo k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania a neoznačila ani dôvod, kvôli ktorému k tvrdenej diskriminácii došlo a z ktorého dôvodu je v zmysle § 6 ods. 1 a ods. 2 písm. b) diskriminácia zakázaná v oblasti výkonu zamestnania a prepúšťania, pričom takisto ani len neuviedla (netvrdí), že by sa s inými zamestnancami v jej postavení, napr. aj z dôvodu veku, zaobchádzalo v porovnateľnej situácii (pri ukončovaní pracovného pomeru) inak.

2.8. Pokiaľ žalobkyňa v odvolaní vytýka súdu prvej inštancie, že jej nepomohol uľahčiť tzv. dôkazné bremeno, hoci bola voči žalovaným v nevýhode a znemožnil jej tak právo na spravodlivý súdny proces, ktorý v sebe zahŕňa aj právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, pretože stála zoči-voči osobám, ktoré s ňou 5 rokov manipulovali a ponížovali ju, odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že ani v tomto konaní, ktorého predmetom je neplatnosť skončenia štátnozamestnaneckého pomeru a porušenie zásady rovnakého zaobchádzania, nie je súd za žiadnych okolností oprávnený pomáhať ktorejkoľvek zo strán (a teda ani žalobkyňi) uniesť jej dôkazné bremeno, pretože by hrubým spôsobom porušil zásadu rovnosti strán a právo protistrany na spravodlivý proces. Preto, keď súd dôsledným rešpektovaním procesných práv oboch sporových strán nemohol zasiahnuť do tohto práva žalobkyne, ani táto námietka žalobkyne nie je dôvodná. Pokiaľ ide o námietku porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, treba pre úplnosť poukázať na to, že ani v prípade, ak by táto námietka bola opodstatnená, nemá žiadny súvis s vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia, a preto je nadbytočné sa ňou podrobnejšie zaoberať, keď ani opodstatnenosť danej námietky nemôže pre žalobkyňu privodiť priaznivejšie rozhodnutie v spore.

3. Nedôvodne tiež žalobkyňa vytýka súdu prvej inštancie, že si nevyžiadal originál s menami a rokom narodenia zamestnancov uvedených na zozname zamestnancov, ktorí sa stali nadbytoční, pri svedeckej

výpovedi zástupcu zamestnancov sa o tento zoznam nezaujímal, teda nevykonával dôkaz, ktorý bolo nevyhnutné vykonať pre rozhodnutie vo veci, pretože by z neho vyplynulo, koľkí zamestnanci zo zoznamu boli v čase riešenia ich ŠZP v preddôchodkovom veku tak ako žalobkyňa, koľkým bola daná výpoveď a nepreskúmal diskriminačné prvky pri skončení jej štátnozamestnaneckého pomeru z pohľadu jej postavenia, ako osoby v preddôchodkovom veku (zásada dobrých mravov). V konaní totiž netvrdila, že by s ňou bol žalovaný 1/ zaobchádzal v súvislosti so skončením jej zamestnania rozdielne oproti iným zamestnancom, a to práve z uvedeného dôvodu, pričom súd nie je oprávnený v tomto smere nahrádzať svojou procesnou aktivitou nesplnenie povinnosti tvrdenia žalobcom. Navyše žalobkyňa v tejto súvislosti nesprávne poukazuje na to, že podľa svedeckej výpovede zástupcu zamestnancov k skončeniu ŠZP a skončeniu PP zamestnancov malo v prvom rade dôjsť u tých, ktorí sú v preddôchodkovom veku, na čom sa zhodli zamestnávateľ a ZO SLOVES pri MPSVR SR. Tento svedok totiž, ako už bolo uvedené, potvrdil pravý opak, a preto je aj táto námietka v zjavnom rozpore s vykonaným dokazovaním. V súvislosti s námietkami žalobkyne, v rámci ktorých poukazuje na nezrovnalosti v zozname zamestnancov, ktorí sa stali nadbytoční, poukazuje odvolací súd len pre úplnosť najmä na to, že z danej listiny, okrem toho, že súčasťou tohto zoznamu bola aj žalobkyňa, čo však nebolo sporné, nevyplývajú žiadne skutočnosti, ktoré by mali relevanciu pre rozhodnutie v tejto veci, a preto sú aj tieto jej námietky bez právneho významu.

3.1. Na základe dostatočne a správne ustáleného skutkového stavu veci dospel súd prvej inštancie k správnejmu záveru, že neboli splnené predpoklady pre vyhovie podanej žalobe v časti o porušenie zákazu nerovnakého zaobchádzania, keď v konaní nebolo tvrdené ani preukázané, že by žalovaný v súvislosti so skončením štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne porušil tento zákaz, a to ani v prípade žalobkyne, a preto pokiaľ ide o určovací antidiskriminačný petít, neboli splnené podmienky na vyhovie podanej žalobe.

3.2. Rovnako prvoinštančný súd dostatočne a správne, po vykonaní a náležitom vyhodnotení všetkých vykonaných dôkazov, a to jednotlivo ako aj v ich vzájomnej súvislosti, ustálil skutkový stav veci pre účely posúdenia dôvodnosti žaloby o určenie neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne. Náležitú oporu vo vykonanom dokazovaní majú v tomto smere závery súdu prvej inštancie, že rozhodnutím ministra č. 47/2020 zo dňa 04. 12. 2020 o organizačnej zmene a o určení počtu štátnozamestnaneckých miest a pracovných miest v služobnom úrade boli s účinnosťou od 01. 01. 2021 zrušené viaceré štátnozamestnanecké miesta, medzi ktoré spadalo aj jedno štátnozamestnanecké miesto v sekcii legislatívy v odbore sociálnej legislatívy, kde zostalo namiesto šiestich päť štátnozamestnaneckých miest, pričom ani neskôr na sekcii legislatívy v odbore sociálnej legislatívy nevzniklo žiadne nové štátnozamestnanecké ani iné pracovné miesto, počet štátnozamestnaneckých miest na odbore bol stále päť. Rovnako bolo správne skutkovo ustálené, že žalobkyni služobný úrad ponúkol vhodné štátnozamestnanecké miesto podľa § 29 ods. 1, a to (dve miesta na MPSVár s pravidelným miestom výkonu štátnej služby v Košiciach a desať miest na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny s pravidelným miestom výkonu štátnej služby v Bratislave na Svoradovej a Vázovovej ulici), avšak žalobkyňa sa k ponúkaným štátnozamestnaneckým miestam písomne nevyjadrila, rovnako sa písomne nevyjadrila ani k ďalším návrhom služobného úradu, pričom odmietla podpísať aj záznam z osobného pohovoru ohľadne riešenia jej štátnozamestnaneckého pomeru zo dňa 09. 12. 2020, opustila kanceláriu generálnej riaditeľky osobného úradu, kde sa pohovor konal za účasti A. D. G., A. A. G., U. S. L.Z., A. O. S. a A. A. I. - zástupcu základnej odborovej organizácie, pričom po príchode zúčastnených do kancelárie žalobkyne, kde sa pokračovalo v rozhovore, žalobkyňa verbálne odmietla ponúkané vhodné štátnozamestnanecké miesta s vyjadrením, že nesúhlasí s ponúkanými miestami, nakoľko sa domnieva, že jej štátnozamestnanecké miesto nemohlo byť zrušené, keďže odbor sociálnej legislatívy nebol zrušený a agenda na odbore zostala, Opätovne odmietla podpísať záznam z prerokovania a odmietla prevziať aj výpoveď. Napokon, správne mal prvoinštančný súd okrem obsahu výpovede preukázané i to, že U. D. Y., generálny tajomník služobného úradu, U. S. L., riaditeľka osobného úradu, resp. aj A. S. G., riaditeľka odboru právnych služieb, oboznámili A. S. X., predsedníčku základnej organizácie Slovenského odborového zväzu verejnej správy a kultúry pri MPSVár s uznesením vlády SR č. 649/2020 k návrhu rozpočtu verejnej správy na roky 2021 až 2023, dodatkom č. 41 k organizačnému poriadku MPSVár a s rozhodnutiami ministra o určení počtu štátnozamestnaneckých miest a pracovných miest v služobnom úrade s účinnosťou od 01. 01. 2021, žalovaný 1/ požiadal základnú organizáciu SLOVES pri MPSVár, predsedníčku S. X., o prerokovanie

výpovedí zo strany zamestnávateľa, ak nepríde k dohode o skončení štátnozamestnaneckého pomeru/pracovného pomeru alebo sa služobný úrad inak nedohodne so zamestnancami, ktorých sa dotýka organizačná zmena účinná od 01. januára 2021, pričom išlo spolu o 46 zamestnancov, medzi ktorými pod poradovým číslom 14 bola uvedená aj žalobkyňa a generálny tajomník služobného úradu požiadal aj o osobnú účasť pri prerokovávaní riešenia štátnozamestnaneckého pomeru zamestnancov, ktoré sa bude uskutočňovať priebežne. V súvislosti s uvedenými skutkovými zisteniami považuje odvolací súd za potrebné poukázať na to, že predmetné skutočnosti mal súd prvej inštancie preukázané listinnými dôkazmi - obsahom zápisov o prerokovaní skončenia štátnozamestnaneckého pomeru so žalobkyňou, ako aj o prerokovaní výpovede s odborovým orgánom, ktorých obsah bol náležite verifikovaný aj obsahom výpovedí osôb zúčastnených na celom procese ako svedkov, konkrétne A. D. G.C., A. A. G., U. S. L., A. O. S. a osobitne A. A. I. (zástupcu základnej odborovej organizácie).

3.3. Pokiaľ žalobkyňa v odvolaní vo vzťahu k vypočutým svedkom vznáša mnohé námietky a obvinenia, podľa ktorých o priebehu udalostí vypovedali nepravdu, čo odôvodňuje ich osobnou nevraživosťou voči nej a dlhodobou snahou ju poškodiť, odvolaciemu súdu ani po preskúmaní hodnotenia dôkazov súdom prvej inštancie nezostáva iné, než konštatovať, že tieto námietky žalobkyne nemajú žiadnu oporu v obsahu spisu a vykonaných dôkazoch. Odhliadnuc od toho, že (okrem pocitov žalobkyne naznačujúcich opakovane akýsi komplot proti nej) nie je možné zo žiadnych objektívnych okolností vyvodit' akúkoľvek snahu zúčastnených osôb poškodiť žalobkyňu ani ich nepriateľský postoj alebo správanie k nej, ktoré by mohli hodnovernosť ich výpovedí znižovať, pre účely ustálenia relevantného skutkového stavu veci je rozhodujúce, že obsah predložených listín (najmä) pokiaľ ide o skutočnosti významné z hľadiska platnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne (teda organizačnú zmenu, splnenie ponukovej povinnosti, prerokovanie s odborovou organizáciou a riadne doručenie výpovede) korešponduje s obsahom výpovedí svedkov, a to nielen svedkov, ktorých žalobkyňa považuje za neobjektívnych (najmä pána G. a pani G.), avšak aj svedka A. A.X. I. (zástupcu základnej odborovej organizácie), ktorý sa procesu skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne zúčastnil, na ochranu jej záujmov, pričom jeho vzťah k žalobkyňi nemôže byť žiadnym spôsobom poznačený ich predchádzajúcimi kontaktmi (ktoré žalobkyňa rozsiahlo opisuje v prípade ostatných svedkov). Odvolací súd pritom k tomuto záveru dospel po tom, ako sa s obsahom výpovedí svedkov oboznámil prehratím zvukových záznamov pojednávania, na ktorých boli svedkovia vypočutí. Odvolací súd tiež v tejto súvislosti na doplnenie uvádza, že neopodstatnenosť, no najmä neobjektívnosť námietok žalobkyne pri hodnotení svedeckých výpovedí vhodne ilustruje i to, že nezanedbateľný priestor v rámci námietok v odvolaní žalobkyňa venuje kritike zástupcu zamestnancov A. A. I. za to, že (podľa nej) uviedol, že prepúšťanie sa malo v prvom rade týkať zamestnancov, ktorí sú v preddôchodkovom veku. Zo zvukového záznamu z výpovede daného svedka však celkom jasne vyplýva, že odborová organizácia uprednostňovala prepúšťanie mladších zamestnancov, ktorí si ľahšie nájdu uplatnenie na trhu práce a nie starších zamestnancov v preddôchodkovom veku, pričom s uvedeným súhlasil aj zamestnávateľ. Súd prvej inštancie preto správne skutkový stav veci ustálil na základe obsahu všetkých vykonaných dôkazov aj v ich vzájomnej súvislosti, keďže tieto dôkazy boli pokiaľ ide o relevantné skutočnosti v zhode a nie na základe osamoteného a nevierohodných tvrdení žalobkyne, ktorá na vyvrátenie preukázaných skutočností a na podporu pravdivosti svojich tvrdení neponúkla žiadne podporné dôkazy. Odvolací súd z uvedených dôvodov nemá o správnosti skutkových zistení súdu prvej inštancie ohľadne skutočností významných z hľadiska platnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne, žiadnu rozumnú pochybnosť a vychádzal z nich aj v odvolacom konaní.

3.4. Pokiaľ žalobkyňa v odvolaní uvádza rozsiahlu argumentáciu a ňou tvrdený opis udalostí súvisiacich s prerokovaním skončenia jej štátnozamestnaneckého pomeru s tým, že ich priebeh zachytený v predložených listinných dôkazoch a výpovediach svedkov, na rozdiel od jej opisu, nezodpovedá skutočnosti, odvolací súd poukazuje na to, že ak by sa aj detaily priebehu týchto udalostí v opise svedkov do istej miery odlišovali, nebolo by to vzhľadom na odstup času neobvyklé. Každopádne by to ale nemalo žiadny vplyv na správnosť rozhodnutia v danom spore. Je totiž nesporné, že rozhodnutím ministra bola vykonaná organizačná zmena, ktorou bol na pracovisku žalobkyne počet miest znížený o jedno miesto, že výpovede boli prerokované s odborovým orgánom, že žalobkyňi boli ponúknuté iné vhodné pracovné miesta, ktoré neprijala a žalobkyňa v konečnom dôsledku nepopiera ani to, že sa jej zamestnanci žalovaného snažili doručiť výpoveď zo dňa 09. 12. 2020, ktorú neprevzala. Je teda nepochybné, že bez ohľadu na odvolacie námietky žalobkyne týkajúce sa správnosti hodnotenia

svedeckých výpovedí, boli v konaní bezpečne zistené všetky rozhodujúce skutočnosti. Osobitne je však aj v tejto súvislosti potrebné poukázať na to, že (ako žalobkyňa aj sama uvádza v odvolaní) počas prebiehajúcich pojednávaní nežiadala doplnenie dokazovania, pričom dôkazy, ktoré potrebovala, resp. boli pre ňu dostatočné na to, aby súd vyniesol rozsudok v jej prospech, predložil fakticky sám žalovaný 1/.

3.5. Pokiaľ žalobkyňa v súvislosti s otázkou doručenia výpovede v odvolaní uvádza, že jej nešlo o prejav súhlasu s obsahom výpovede, ktorý by bol aj tak bezpredmetný, keďže ide o jednostranný právny úkon, avšak vydedukovala, že žalovaný 1/ výpoveď nemal k dispozícii a mala pocit, že žalovaný 1/ „hrá pred ňou divadlo“, odvolací súd poukazuje na to, že okrem listinných dôkazov preukazujú skutočnosť, že zamestnanci žalovaného 1/ mali ako súčasť celej dokumentácie s ktorou prišli za žalobkyňou už do jej kancelárie aj listinu obsahujúcu výpoveď, tiež výpovede svedkov, spomedzi ktorých osobitne možno poukázať na výpoveď A.. A. I. (zástupcu základnej odborovej organizácie), ktorý túto skutočnosť výslovne potvrdil. Aj v tomto prípade ide preto o nedôvodnú námietku žalobkyne bez opory v obsahu spisu, založenú iba na jej domnienkach a subjektívnej interpretácii priebehu daných udalostí.

3.6. Rovnako neopodstatnene žalobkyňa namieta okolnosti prerokovania jej výpovede odborovou organizáciou s poukazom na časové nezrovnalosti termínov prerokovania. Z predložených listín, v spojení s výpoveďou A.. A. I., ako zástupcu základnej odborovej organizácie, totiž prerokovanie spornej výpovede celkom jednoznačne vyplýva.

3.7. Nedôvodne tiež žalobkyňa v odvolaní namieta, že súd prvej inštancie nesprávne rozhodol o zamietnutí žaloby aj keď nemal žiadny hmatateľný dôkaz o doručení výpovede, naviac, postavil tento rozsudok z jeho strany na pochybné (rozpornej) interpretácii jej slov, teda v tejto veci závažne pochybil, pričom nebral do úvahy ani žalobu, v ktorej poukazuje na skutočnosť, že bola v decembri 2020 „zrazu“ nadbytočná, hoci žalovaný 1/ koncom roka 2019 rozšíril počet štátnozamestnaneckých miest na OSL o jedného novoprijatého zamestnanca. Okrem toho, že pokiaľ ide o opis žalobkyne o priebehu prerokovania skončenia štátnozamestnaneckého pomeru, ide len o jej subjektívnu interpretáciu jednotlivých udalostí, ktorá je pre rozhodnutie bez významu (nie je relevantné, kto kde sedel, kto, o koho presne sa kde nachádzal, kto a kedy držal sprievodnú dokumentáciu) za stavu, keď významné skutočnosti (ponuky inej vhodnej práce, ich odmietnutie žalobkyňou, odmietnutie uzavretia dohody o skončení štátnozamestnaneckého pomeru dohodou i odmietnutie prevzatia výpovede) mal správne prvoinštančný súd náležite preukázané listinnými dôkazmi v spojitosti s výpoveďami svedkov. Pokiaľ ide o nadbytočnosť žalobkyne v kontexte s jej tvrdením, že žalovaný 1/ koncom roka 2019 rozšíril počet štátnozamestnaneckých miest na jej pôvodnom pracovisku o jedného novoprijatého zamestnanca, táto námietka je rovnako neopodstatnená, keď nemá oporu vo vykonanom dokazovaní ani v obsahu spisu. Ako na to poukázal aj súd prvej inštancie, rozhodnutiami ministra č. 5/2021, 6/2021 a 11/2021 o organizačných zmenách a o určení počtu štátnozamestnaneckých miest a pracovných miest v služobnom úrade, ktoré nadobudli účinnosť od 01. 03. 2021, od 18. 03. 2021 a od 16. 04. 2021, teda v období po skončení doručení spornej výpovede ani po skončení štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne, nevzniklo na sekcii legislatívy v odbore sociálnej legislatívy žiadne nové štátnozamestnanecké ani pracovné miesto a počet štátnozamestnaneckých miest na odbore zostal naďalej na počte 5.

3.8. S poukazom na vyššie uvedené, keď súd prvej inštancie v preskúmvanej veci dostatočne a správne ustálil skutkový stav veci významný pre rozhodnutie, ktorý správne posúdil aj po právnej stránke, keď dospel k záveru, že boli dodržané všetky zákonom stanovené predpoklady platnosti výpovede, pretože žalobkyňa, ktorá odmietla prevziať spornú výpoveď, sa v dôsledku organizačnej zmeny stala nadbytočnou, neprijala žiadnu z iných ponúknutých vhodných pracovných pozícií, pričom výpoveď bola riadne vopred prerokovaná a so zástupcami zamestnancov, za stavu, keď súdu prvej inštancie nemožno vytknúť ani žiadne procesné pochybenia, ktoré mohli mať, resp. mali, za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, na ktoré by bolo potrebné prihliadať a po posúdení správnosti napadnutého rozsudku na základe podaného odvolania nebolo možné dospieť ani k odlišnému právnomu posúdeniu veci odvolacím súdom, a to ako vo vzťahu k platnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne tak i dodržaniu zákazu nerovnakého zaobchádzania, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1, 2 C.s.p.), keď sa v celom rozsahu stotožnil so všetkými skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie aj pokiaľ ide o žalobu podanú v časti tvrdeného porušenia zákazu nerovnakého zaobchádzania, v ktorej rovnako neboli preukázané, no ani tvrdené žiadne, ktoré by umožňovali podanej žalobe vyhovieť.

3.9. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 2 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 C.s.p., avšak úspešným žalovaným náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keď im v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

4. Proti predmetnému rozsudku podala dovolanie žalobkyňa a to z dôvodov podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP.

4.1. V dovolaní žalobkyňa poukazuje na to, že odvolací súd vychádza z nesprávneho právneho a skutkového posúdenia veci, súdy nevykonali navrhnuté dôkazy, ktoré boli významné pre rozhodnutie vo veci v prospech žaloby. Žalobkyňa sa dovoľáva jednak:

- Preskúmania jej výpovede, ktorá je podľa jej názoru stále neplatná
- Preskúmania postupov súdov, ktorí v rámci svojej činnosti absolútne odignorovali tie skutočnosti, že žalovaný sa zbavil tých zamestnancov, ktorí boli vyššieho veku a neboli pre žalovaného plnohodnotnými zamestnancami. V prípade žalobkyne existuje podozrenie zo šikanózneho a diskriminačného konania žalovaných 2/ a 3/ voči nej.

4.2. Žalobkyňa vychádzajúc z toho, že bola štátny zamestnanec, vzťahuje sa na ňu zákon o štátnej službe a tým aj príslušné ustanovenia §§ 46, 71 a nasl. zákona č. 55/2017 Z.z., ktoré upravujú podmienky skončenia štátnozamestnaneckého pomeru. Podľa predmetného ustanovenia štátnozamestnanecký pomer je možné ukončiť výpoveďou podľa § 75. Poukázala na ustanovenie § 75 písm. b) zákona o štátnej službe.

4.3. V predmetnej veci je nesporné, že žalobkyňa uzavrela služobnú/pracovnú zmluvu zo dňa 06. 09. 1994, s dňom vzniku štátnozamestnaneckého pomeru 12. 09. 1994 na funkciu vedúci odborný referent špecialista, odbor sociálnej legislatívy. Dňa 01. 09. 2002 bola vymenovaná do stálej štátnej služby do funkcie hlavný radca, odbor štátnej služby. Pracovný pomer so žalobkyňou bol ukončený výpoveďou zo dňa 09. 12. 2020 a to z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. b) a § 73 z dôvodu uvedeného v § 75 ods. 1 písm. b) zákona č. 55/2017 Z.z.

4.4. Z rozhodnutia Ministra práce, sociálnych vecí a rodiny SR č. 47/2020 zo dňa 04. 12. 2020 o organizačnej zmene a o určení počtu štátnozamestnaneckých miest a pracovných miest v služobnom úrade bol ukončený s ňou pracovný pomer a to dňom 09. 12. 2020. Uvedené rozhodnutie ministra nadobudlo účinnosť dňa 01. 01. 2021. To považuje za prvý nedostatok v prípade skončenia pracovného pomeru v jej prípade, teda, že výpoveď jej bola daná ešte skôr ako nastala situácia s ktorou výpoveď bezprostredne súvisí, na ktorú žalovaní odkazujú.

4.5. Výpoveď, ktorá jej bola daná dňa 09. 12. 2020 považuje za neplatnú. Výpoveď jej nebola doručovaná poštou ako listina do vlastných rúk, ale bola jej zaslaná emailom 18. 12. 2020 ako príloha. Email mal názov - výstupný list. Výpoveď sa takto nesmie doručovať a tak nedošlo k naplneniu požiadavky podľa § 38 ods. 1 Zákonníka práce o doručení písomnosti do vlastných rúk. Trvá na tom, že dňa 09. 12. 2020 žiadnu výpoveď neodmietla prevziať, keďže jej žiadna ani nebola ponúknutá na prevzatie. S textom údajného prevzatia výpovede zo dňa 09. 12. 2020 so zoznamom osôb, ktoré mali potvrdiť skutočnosti o odmietnutí prevzatia výpovede sa prvýkrát oboznámila až v rámci súdneho konania. Výpoveď v listinnej podobe jej bola zaslaná a tuto videla v mesiaci jún 2022. Tieto listinné dôkazy totiž žalovaný pripojil k vyjadreniu k žalobe a následne boli súdom zaslané žalobkyni na vyjadrenie.

4.6. Výpoveď považuje za neplatnú aj s ohľadom na to, že jej bola daná ešte skôr ako nadobudlo účinnosť rozhodnutie č. 47/2020. Poukázala na to, že v rozsudku odvolacieho súdu je konštatované, že z písomného záznamu zo dňa 09. 12. 2020 o 15.30 hod. sa konal v kancelárii generálnej riaditeľky osobný pohovor so žalobkyňou z dôvodu riešenia jej štátnozamestnaneckého pomeru. V tom čase jej nebola predložená žiadna výpoveď. Riešilo sa ukončenie pracovného pomeru dohodou, ako to vyplýva aj z výpovedí svedkov, v prípade ňou odmietnutia ponúkaných miest.

4.7. Za zmienku stojí aj skutočnosť, že so žalobkyňou nebola prerokovaná výpoveď súlade s § 74 Zákonníka práce. Ak bola zavolaná dňa 09. 12. 2020 na prerokovanie jej skončenia štátnozamestnaneckého pomeru, prerokovanie sa týkalo jej skončenia štátnozamestnaneckého pomeru dohodou k 01. 01. 2021, túto skutočnosť dokazuje záznam z prerokovania. V súvislosti s menným zoznamom zamestnancov, ktorých sa organizačná zmena dotýkala poukázala na nejasnosť v tomto mennom zozname, keď čísla v ňom uvedené nenasledujú chronologicky za sebou, pretože po číslo 12,

nenasleduje 13, ale až 14, pri ktorom je uvedené meno žalobkyne a priezvisko, za pozornosť stojí aj skutočnosť, že číslom 12 sa končí 1 strana a číslom 14 začína nasledujúca strana, je jasné už z laického pohľadu, že s menným zoznamom sa manipulovalo.

4.8. Ďalej poukázala na to, že prvostupňový ako aj odvolací súd nevykonali žalobkyňou navrhnutý dôkaz a to na základe výpovede svedkyne L.. Táto nevedela uviesť či výpoveď, ktorú mala v inkriminovanom čase odmietnuť prevziať bola podpísaná a kým. Za týmto účelom žiadala v rámci súdneho procesu získať dôkaz - preverenie kontrolného záznamu týkajúce sa registratúrneho čísla záznamu, ktoré je uvedené na listine, ktorou je výpoveď. Uvedené pracovné záznamy sa podľa zákona archivujú po dobu 10 rokov, každá listina musí prejsť cez tento systém.

4.9. V prípade ak by súd vykonal jej navrhnutý dôkaz a preveril by, kedy bola výpoveď zaregistrovaná, v aký deň, v akú hodinu, bolo by bez akýchkoľvek pochyb preukázané, že dňa 09. 12. 2020 o 15.30 hod. bola pre žalobkyňu pripravená listina na prevzatie s názvom výpoveď, a či mohla legítimne túto výpoveď odmietnuť. Žalobkyňa tvrdí, že nikto nemal v tom čase pre ňu pripravenú výpoveď. K žiadnemu doručeniu výpovede, a teda ani k odmietnutiu prevzatia výpovede na oficiálnom rokovaní nedošlo. To, že žalovaní 2/ a 3/ ju prepadli v kancelárii pri odchode z úradu v čase, keď si obliekala kabát a odchádzala po pracovnej dobe, sa po jej odsľúžení dvadsiatich šiestich rokov nemôže považovať za doručovanie a prevzatie výpovede podľa platných právnych predpisov. Takéto konanie a doručovanie považuje za vzorové konanie proti dobrým mravom.

5. K miestam, ktoré jej boli ponúknuté uviedla, že v súvislosti s prerokúvaním skončenia štátnozamestnaneckého pomeru dohodou zo dňa 09. 12. 2020 jej boli ponúknuté 2 pracovné miesta, pričom išlo miesta, ktoré žalovaná zriadila až dodatkom číslo 1 zo dňa 11. 12. 2020 a k rozhodnutiu Ministra práce sociálnych vecí a rodiny SR č. 47/2020. Tento dodatok bol prerokovaný dňa 11. decembra 2020 ako to vyplýva zo záznamu z rokovania zástupcov služobného úradu so zástupcami ZO OZVS pri MPSVR SR. Žalobkyňa bola v štátnej a v stálej štátnej službe vo funkcii hlavný radca, ale na ÚPSVár jej bolo ponúknuté miesto, ktoré nezodpovedalo jej funkcii, lebo išlo o miesto radca, samostatný radca alebo odborný radca. Miesto zodpovedajúce vykonávaniu doterajších pozícií jej bolo ponúknuté až v Košiciach.

6. Okrem toho poukázala aj na prieťahy v konaní.

6.1. Tiež namietala, že z organizačného opatrenia, ktoré je podkladom pre skončenie služobného pomeru žalobkyne nevyplyva, že úplne zanikla potreba výkonu práce žalobkyne, keďže jej štátnozamestnanecké miesto nebolo zrušené, jej agenda zostala. Z uvedeného vyplýva, že mal byť zvolený iný zamestnanec na ukončenie pracovného pomeru a nie žalobkyňa. Namietala, že súd prevzal a osvojil si tvrdenia žalovaného 1/, pričom odignoroval skutočnosti uvedené v žalobe ohľadom diskriminácie a šikanovania žalobkyne na pracovisku.

6.2. Odvolací súd rozhodol, že žalovaní 2/ a 3/ nie sú pasívne vecne legitimovaní v prípade podania antidiskriminačnej žaloby, ktorá je nedeliteľnou súčasťou tohto konania. Ako jej priamych nadriadených ich do žaloby musela zahrnúť, keďže toto boli osoby, ktoré mali za úlohu urobiť výber nadbytočného zamestnanca. S odkazom na ustanovenie článkov 12 Ústavy, článku 1 Zákonníka práce ako aj § 13 ods. 1 a 4, § 6 ods. 2 písm. b), § 9 ods. 2 a 3 a § 11 ods. 2 antidiskriminačného zákona sa dovoľáva posúdenia diskriminácie pri výbere zamestnania šanca pri organizačných zmenách zamestnávateľa. Je toho názoru, že žalovaný pri sledovaní cieľa - zvýšenia efektívnosti práce predstieral prijatie organizačného opatrenia v neprospech žalobkyne, čo v konaní preukázala. Prvé náznaky diskriminácie boli v tom, že žalovaní 2/ a 3/ žalobkyňu začali nízko finančne ohodnocovať, hlavne na odmenách, pričom rozdiel bol aj o 2/3 nižší ako v predchádzajúcom období, niekedy sa rovnal nule alebo najnižšej možnej sume, hoci jej pracovný výkon bol stále rovnaký. O tom svedčí množstvo materiálov a dôkazov, ktoré zaslala aj na Radu pre štátnu službu v decembri 2020.

6.3. Toto diskriminačné konanie nastalo zo strany žalovaného 2/ po nástupe žalovanej 3/ do pozície generálnej riaditeľky odboru. Postupom času jej žalovaní 2/ a 3/ neprideliť prácu alebo veľmi sporadicky. Žalovaní 2/ a 3/ ju na prerokovanie návrhov noviel prizvali, ale postupne nemohla už povedať ani slovo, stačilo, že otvorila ústa, žalovaná 3/ ju stihla zastaviť. Takéto neprofesionálne, ponížujúce konanie sa stalo 2-krát za prítomností kolegov z iných odborov. Celá situácia vyústila do toho, že ju žalovaní 2/ a 3/ ignorovali. Ona pociťovala šikanózne a diskriminačné konanie zo strany

žalovaných 2/ a 3/ z dôvodu nesympatie voči nej aj s ohľadom na jej vek a predchádzajúce politické vedenie. Takéto pracovné prostredie bolo pre ňu utrpením, pričom sa musela každodenne brániť a upozorňovať žalovaných na ich neodbornosť.

6.4. Nikdy nebola upozornená, pokarhaná alebo jej bola vytknutá zle vykonaná práca alebo nekvalitná práca. Vzhľadom k tomu má za to, že žalovaní neuniesli v tejto časti dôkazné bremeno v prípade aplikácie objektívneho kritéria pri výbere zamestnanca, s ktorým je potrebné rozviazať pracovný pomer. Okrem uvedených skutkových aj právnych pochybení sa odvolací súd absolútne nezaujímal o písomnosti a listinné dôkazy, na ktoré v odvolaní poukazovala a tendenčne rozsudok súdu prvého stupňa vyhodnotil ako správny. Na predložených listinných dôkazoch žalovaného 1/ a 2/ je veľa chýb, ktoré prehliadol odvolací súd a argumentami žalobkyne sa vôbec nezaoberal. Z priebehu konania, z vykonaného dokazovania, vedenia konania existujú oprávnené pochybnosti o spravodlivom procese.

6.5. Vzhľadom na uvedené navrhla, aby napadnutý rozsudok odvolacieho súdu bol zrušený a vec vrátená na ďalšie konanie a alternatívne, aby dovolací súd zmenil rozsudok odvolacieho súdu tak, že určí: „že skončenie pracovného pomeru je neplatné a súd zistil diskriminačné prvky v správaní žalovaných, pričom bola porušená zásada rovnakého zaobchádzania, čím zasiahli do práv žalobkyne na zákonné zabezpečenie ochrany pred svojvoľným prepúšťaním zo zamestnania a diskriminácii v zamestnaní a porušili princíp transparentného a rovnakého odmeňovania ustanoveného v zákone o štátnej službe“.

7. K dovolaniu podal žalovaný 1/. písomné vyjadrenie. V súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 420 písm. f) CSP žalobkyňa nešpecifikovala v súlade s § 431 ods. 2 CSP v čom konkrétne spočíva vada zmätočnosti. Dovolanie obsahuje iba rekapituláciu skutkového stavu prejednávaneho sporu a žalobkyňa v ňom vyjadruje všeobecný nesúhlas so skončením štátnozamestnaneckého pomeru formou výpovede. Nevykonanie dôkazu navrhnutého žalobkyňou nie je samo osebe spôsobilé naplniť dovolací dôvod.

7.1. Žalobkyňa napáda dovolaním rozsudok odvolacieho súdu aj z dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP, ale nie je zrejmé v čom presne by malo nesprávne právne posúdenie spočívať. Žalobkyňa neuviedla konkrétnu právnu otázku riešenú odvolacím súdom, na ktorej vyriešení spočívalo jeho rozhodnutie.

7.2. Vo vzťahu k tvrdeniam žalobkyne o neunesení dôkazného bremena žalovaného ohľadom porušenia zásady rovnakého zaobchádzania a možnej diskriminácie žalobkyne žalovaný 1/ uviedol, že žalobkyňa v žalobe o určenie neplatnosti výpovede nepreukázala také skutkové okolnosti, ktoré by objektívne naznačovali existenciu diskriminácie žalovaným 1/ pri výbere jej osoby ako nadbytočnej, dôkazné bremeno tak nezaťažilo žalovaného 1/, aby v konaní preukázal, že z jeho strany nedošlo voči žalobkyni ako nadbytočnému zamestnancovi k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania, čo správne konštatoval aj odvolací súd. Žalobkyňa sa tak nemôže úspešne odvolávať na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/1085/2015. Preto žiadal dovolanie žalobkyne odmietnuť.

8. K dovolaniu podal písomné vyjadrenie aj žalovaný 2/. Naďalej zotrval na tvrdení, že žalobkyňa v konaní pred súdom prvého stupňa, v odvolaní ani v dovolaní nepredložila súdu dôkazy z ktorých možno dôvodne usudzovať, že k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania došlo, neoznačila dôvod kvôli ktorému k tvrdeniu o diskriminácii došlo a z ktorého je diskriminácia zakázaná a nepreukázala, že došlo k rozdielu v zaobchádzaní s inou porovnateľnou osobou, ktorá je alebo môže byť na tej istej pozícii ako žalobca, len u nej absentuje zákonom chránený dôvod diskriminácie. Zotrval na svojom tvrdení, že vo veci nie je pasívne vecne legitimovaný. Navrhol dovolanie odmietnuť.

9. K dovolaniu žalobkyne podala písomné vyjadrenie aj žalovaná 3/. Toto je v jeho obsahu totožné s vyjadrením žalovaného 2/.

10. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je dôvodné.

10.1. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním.

Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

10.2. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10.3. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

10.4. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

10.5. Žalobkyňa vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP namietala zo strany súdov nevykonanie navrhnutého dokazovania - vyžiadanie registratúrneho záznamu listiny č. 112498/2020 OSB/439/2020-M OP, ktoré malo preukázať, či žalovaný 1/ mal v deň 09. 12. 2020 o 15.30 hod. pre žalobkyňu pripravenú výpoveď na prevzatie, tiež namietala, že sa odvolací súd nezaoberal jej odvolacími argumentami.

10.6. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

10.7. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26., 5Cdo/57/2019, bod 9., 10.) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

10.8. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). So zreteľom na to pristúpil aj v danom prípade k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľky, že procesne nesprávnym postupom súdov bolo zasiahnuté do jej práva na spravodlivý proces.

10.9. Dovolací súd sa prednostne zaoberal námietkou dovolateľky, podľa ktorej odvolací súd nerozhodol o jej návrhu na vykonanie dokazovania, tak ako je uvedené tu v bode 4.8. Dovolací súd vo všeobecnosti uvádza, že kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou strán sporu, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná (porov. § 185 ods. 1 CSP). Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci súdu korigovať návrhy strán na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu

podstaty prejednávanej veci nie je relevantný.

11. Aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa odvolací súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový stav.

11.1. Rozhodnutie je nepreskúmateľné vtedy, keď jeho písomné vyhotovenie neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu (porovnaj závery vyplývajúce zo stanoviska občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 03. decembra 2015, publikovaného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 1/2016 pod č. 2). Za nedostatok zásadného vysvetlenia dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu treba považovať predovšetkým úplnú absenciu dôvodov vysvetľujúcich právny záver súdu v otázke, od riešenia ktorej bola závislá opodstatnenosť uplatneného nároku, ako aj vnútornú rozpornosť odôvodnenia rozhodnutia, priečiacu sa pravidlám logického uvažovania.

11.2. Porušením práva na spravodlivý proces je aj stav, keď v hodnotení skutkových zistení a skutkových záverov absentuje určitá časť skutočností, ktoré vyšli v konaní najavo, eventuálne - alebo tým skôr - pokiaľ boli stranami sporu namietané, no napriek tomu odvolací súd náležitým spôsobom v celom súhrne posudzovaných skutočností nezhodnotil bez toho, žeby dostatočným spôsobom odôvodnil ich bezvýznamnosť, či irelevantnosť (4Cdo/102/2017). Pokiaľ takto odvolací súd postupoval aj v prejednávanej veci, dopustil sa svojvôle zakázanej preň v čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a založil tým nepreskúmateľnosť vydaného rozhodnutia a v dôsledku toho aj jeho protiústavnosť.

11.3. Ak nie sú totiž zrejmé dôvody toho - ktorého rozhodnutia, nastávajú obdobné následky ako tie, ktoré vedú k nezákonnosti ale hlavne k nepresvedčivosti rozhodnutia, čo je však v rozpore nielen s požadovaným účelom súdneho konania, ale aj tiež so zásadami spravodlivého procesu.

11.4. V predmetnej prejednávanej veci odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil v zmysle § 387 ods. 1, 2 CSP, keď odvolací súd preskúmal odvolacie námietky žalobkyne spolu s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie, osvojil si dôvody napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie a s poukazom na § 387 ods. 2 CSP na ne v celom rozsahu poukázal a doplnil dôvody v bodoch 11. až 27. napadnutého rozsudku.

11.5. Podľa § 220 ods. 1 - 4 CSP (1) v písomnom vyhotovení rozsudku sa po slovách "V mene Slovenskej republiky" uvedie označenie súdu, mená a priezviská sudcov rozhodujúcich vo veci, presné označenie strán a ich zástupcov, iných subjektov, označenie prejednávaného sporu, výrok, odôvodnenie, poučenie o lehote na podanie odvolania, o tom, na ktorý súd sa odvolanie podáva a o náležitostiach odvolania, poučenie o možnosti exekúcie a deň a miesto vyhlásenia.

(2) V odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

(3) Ak sa súd odkloní od ustálenej rozhodovacej praxe, odôvodnenie rozsudku obsahuje aj dôkladné odôvodnenie tohto odklonu.

(4) Jednotlivé odseky odôvodnenia rozsudku sa označujú arabskými číslicami.

11.6. Podľa § 387 ods. 1 - 3 CSP (1) odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

(2) Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

(3) Odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

11.7. Žalobkyňa vo svojom dovolaní vo vzťahu k § 420 písm. f) CSP namietala nedostatočné vysporiadanie (resp. žiadne) sa odvolacieho súdu pri odôvodňovaní svojho rozhodnutia vo vzťahu k jej návrhu na vykonanie dokazovania, ktoré učinila v odvolaní (pozri bod 10.5.).

11.8. Žalobkyňa podala proti rozsudku súdu prvej inštancie odvolanie, v ktorom okrem iného navrhovala vykonať už vyššie špecifikovaný dôkaz (str. 16 odvolania), v dovolaní namietala nevykonanie navrhnutého dôkazu, resp. v tejto súvislosti aj nedostatočné zdôvodnenie. Dovolací súd konštatuje, že odvolací súd sa touto odvolacou námietkou žalobkyne vôbec nezaoberal, nevyhodnotil ba ani sa nevyjadril nijakým spôsobom k jej prípadnej irelevantnosti.

11.9. Podľa názoru dovolacieho súdu, pokiaľ odvolací súd náležitým spôsobom v celom súhrne posudzovaných skutočností nezhodnotil tieto žalobkyňou namietané skutočnosti, resp. dostatočným spôsobom neodôvodnil ich bezvýznamnosť a irelevantnosť, odôvodnenie jeho rozhodnutia treba považovať za nedostatočné odôvodnenie, čím porušil právo žalobkyne na spravodlivý súdny proces a konanie tak zaťažil vadou zmatečnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Odôvodnenie napadnutého rozsudku odvolacieho súdu neobsahuje ani elementárne vysvetlenie toho, prečo odvolanie žalobkyne považuje za nedôvodné práve aj vo vzťahu k týmto odvolacím námietkam, teda prečo nevykonala navrhnutý dôkaz žalobkyňou.

11.10. Na základe výsledkov meritórneho dovolacieho prieskumu, dovolací súd uzatvára, že nerešpektovanie pravidla riadneho odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vo vzťahu k odvolacej námietke žalobkyne, došlo k procesnej vade v zmysle § 420 písm. f) CSP. Vada tejto povahy je dôvodom, ktorý zakladá nielen prípustnosť dovolania, ale zároveň aj jeho dôvodnosť.

12. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu je ustálená v tom, že ak v konaní došlo k procesnej vade uvedenej v § 420 CSP, dovolaním napadnuté rozhodnutie je potrebné zrušiť bez toho, aby sa dovolací súd zaoberal správnosťou právnych záverov, na ktorých spočíva zrušené rozhodnutie súdu (napr. rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Cdo/44/2015, 2Cdo/111/2014, 3Cdo/4/2012, 7Cdo/212/2014 a 8Cdo/130/2015).

12.1. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 CSP). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy vec vrátiť odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu do ktorého právomoci patrí (§ 450 CSP). Najvyšší súd v súlade s citovanými ustanoveniami napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Ak bolo rozhodnutie zrušené a bola vec vrátená na ďalšie konanie a rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazané právnym názorom odvolacieho súdu (§ 455 CSP).

12.2. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a vec vráti odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

13. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.